

Griffienummer: 738
 Notitienummer: 45.L1.1111-00
 Datum vonnis: 28.4.2009

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het Arrondissement Tongeren zitting houdende in Correctionele Zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN ZAKE:

A. HET OPENBAAR MINISTERIE

B. Administrateur-Generaal, gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed namens het Vlaams Gewest, met kantoren te 1210 - BRUSSEL, Koning Albertlaan II - laan, nr. 19 bus 22,

- burgerlijke partij - gesteld ter zitting van 24.3.2009 en vertegenwoordigd door Mter. loco Mter. advocaten te , tegen de beklagden, hierna vermeld.

TEGEN

, geboren te op en wonende te)

, geboren te op en wonende te)

Verdacht van:

Te op 8 april 2006:

I. Zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de regering of haar gemachtigde archeologische opgravingen of graafwerken, met de bedoeling archeologische monumenten op te sporen en vrij te leggen, te hebben uitgevoerd.

II. Zonder of in afwijking van een schriftelijke vergunning van de regering of haar gemachtigde, detectoren, inzonderheid metaaldetectoren, te hebben gebruikt om archeologische monumenten op te sporen en te verzamelen.

Gehoord in openbare zitting de voordracht van de zaak, de verklaring van de getuige.

Gehoord Mter. , advocaat te in haar middelen en eis namens de burgerlijke partij sub B en gezien de ter zitting neergelegde repliekbesluiten.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering en gezien het bevel tot Dagvaarding.

Gehoord de beklaagden in hun verdedigingsmiddelen, voorgedragen door beiden door Mter. _____, advocaat te _____, en
gezien de ter zitting neergelegde besluiten en stukken.

Allen gebruikten de Nederlandse taal.

1.

Beide beklaagden betwisten de hen ten laste gelegde feiten.

Wat tenlastelegging I betreft is de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende vaststaande gegevens zijn om tot de plichtigheid van beklaagden te besluiten. De heer _____ heeft weliswaar gezien dat beide beklaagden op het terrein aanwezig waren maar heeft niet kunnen vaststellen dat beklaagden bezig waren opgravingen te doen. Het loutere feit dat zij één of twee metaaldetectors en een schopje bij zich hadden is niet voldoende om te concluderen dat zij ook effectief graafwerken hebben uitgevoerd. Volgens beklaagden zijn zij er maar enkele minuten gebleven omdat het regende. Bovendien blijkt dat er voor de aankomst van de heer _____ twee andere personen op het terrein geweest zijn, die door de politie betrappt werden met opgegraven voorwerpen in hun bezit (zie P.M. _____ d.d. 11.04.2006). Mogelijks zijn de door _____ vastgestelde putjes in de grond van deze andere personen afkomstig.

De heer _____ beweert dat beklaagden kleine voorwerpen in hun handen hadden doch dit wordt door henzelf ten stelligste betwist.

Gelet op de twijfel over de schuld van beklaagden worden zij vrijgesproken van tenlastelegging I.

2.

Tenlastelegging II is bewezen nu beklaagden hebben toegegeven dat zij zich met minstens één metaaldetector op het terrein van de _____ begeven hebben om te zoeken naar voorwerpen. Zij hebben echter geen schriftelijke vergunning om met een metaaldetector archeologische monumenten of artefacten op te sporen en te verzamelen, noch waren zij in het bezit van een toestemming van de eigenaar om zich op diens privé-terrein te begeven.

De bewering van beklaagden dat de heer _____ hen mondeling toestemming verleend zou hebben wordt niet bewezen en is ter zake ook niet van belang vermits de heer _____ niet over de bevoegdheid beschikt om dergelijke vergunning af te leveren. De wettelijk vereiste vergunning dient overigens steeds schriftelijk te worden verleend.

De uitleg van beklaagden dat zij enkel naar verloren voorwerpen zochten is niet geloofwaardig nu zij toegeven hobby-archeologen te zijn die ernaar streven om met hun metaaldetectoren bijstand te bieden ter gelegenheid van archeologische opgravingen en zij hiertoe zelfs meerdere vergunningsaanvragen zouden hebben ingediend. Hun interesse in het opsporen van archeologische artefacten staat onbetwisbaar vast. Op vraag van de voorzitter waarnaar zij precies zochten antwoordde eerste beklaagde "wat ge er vindt".

Gezien hun kennis ter zake konden zij weten/zien dat het bewuste terrein voorbereid werd voor een archeologische opgraving, met name was men bezig om de bovenste laag (vervuilde teelaarde) te verwijderen om hieronder opgravingen te doen. Dit is een door beklaagden gekend procedé. Het is bovendien algemeen geweten dat er bij grondwerken/bouwwerken in het steevast archeologische vondsten gedaan worden.

Het feit dat het terrein niet omheind was en dat er geen bord ter aanduiding van een archeologische site was aangebracht is irrelevant bij de beoordeling van inbreuken op artikel 6 van het decreet van 30.06.1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium.

De schuld van beklaagden aan feit II staat vast op grond van de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting.

3.
Beide beklaagden beschikken over een blanco strafregister. Zij hebben geweigerd om de hun aangeboden minnelijke schikking te betalen daar zij principieel van hun onschuld overtuigd waren. Nochtans mag aangenomen worden dat zij de toepasselijke wetgeving in zake het werken met metaaldetectoren zeer goed kennen, en dit gezien hun jarenlange interesse en bezigheden/hobbybeoefening in deze sector.

Rekening houdende met de aard van het bewezen verklaarde feit en met het gunstig strafrechtelijk verleden van beide beklaagden, worden zij veroordeeld tot een geldboete van 100 €, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervaangende gevangenisstraf van vijftien dagen

4.
De burgerlijke partijstelling van de administrateur-generaal, gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed namens het Vlaams Gewest, voor een morele schadevergoeding van 1 € komt gegrond voor. Door de handelingen van beklaagden (feit II) hebben zij het archeologisch patrimonium van de maatschappij in gevaar gebracht zodat het toekennen van een morele schadevergoeding van 1 € gerechtvaardigd is. Er is geen reden om dit bedrag bij wijze van provisie toe te kennen. De morele schade van de burgerlijke partij wordt definitief vastgesteld op het symbolische bedrag van 1 €.

De eis tot teruggave van de opgegraven voorwerpen is ongegrond nu niet bewezen wordt dat beklaagden bepaalde voorwerpen hebben opgegraven en meegenomen (vrijspraak feit I).

Gezien de artikelen hierna vermeld, door de Voorzitter ter zitting aangeduid:
Wetboek van rechtspleging in strafzaken 194, 162 bis al 1.
Art. 6, 9 en 35 van het Decreet van 30.6.1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, gew. bij de Decreten van 18.5.1999 en 28.2.2003.
Art. 1382 BWB.
Art. 1022 Ger. Wetboek.
Wet 1/8/1985 art. 29 – KB 18/12/1986 – gew. Wet 24/12/1993 art. 1, 2° - KB 19/12/2003
KB 28/12/1950 art. 91, 2° lid – gew. KB 23/12/1993 art. 1 – gew. KB 11/12/2001 – gew. Wet 22/04/2003

Wet S/03/1952 art. 1 – gew. Wet 24/12/1993
Wet van 15.6.1935: art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41.

OM DEZE REDENEN:

De Rechtbank, uitspraak doende op tegenspraak,

Verklaart eerste beklagde niet schuldig aan feit I en spreekt hem hiervan vrij.

Verklaart eerste beklagde schuldig aan feit II en veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 100 € , verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen.

Verklaart tweede beklagde niet schuldig aan feit I en spreekt hem hiervan vrij.

Verklaart eerste beklagde schuldig aan feit II en veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 100 € , verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen.

Verplicht beide beklagden tevens bij toepassing van artikel 29 van de Wet van 01.08.1985, gewijzigd bij de Wet van 22 april 2003, het K.B. van 19 december 2003 en het K.B. van 31 oktober 2005 tot betaling van elk een bedrag van 25 euro ieder, vermeerderd met 45 opdecimen en alzo gebracht op elk 137,50 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 van de Wet van 01.08 1985.

Lept aan beide beklagden overeenkomstig art. 91, tweede lid, K.B. van 28.12.1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van elk 25 euro;

Verwijst de beklagden elk tot de helft van de kosten van de strafvordering tot op heden in totaal begroot op 81,91 euro.

Op burgerlijk gebied :

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij de administrateur-generaal, gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed namens het Vlaams Gewest, ontvankelijk en deels gegrond.

Veroordeelt beide beklagden hoofdelijk tot betaling aan de administrateur-generaal, gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed namens het Vlaams Gewest, van een morele schadevergoeding van 1 €.

Veroordeelt eerste beklagde tot betaling aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger. W., niet vereffend bij gebrek aan omstandige opgave.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting de achtentwintigste april tweeduizend en negen.

Alwaar aanwezig waren:

Mevr. , alleenzetelend Rechter,
Mevr. , Substituut Procureur des Konings en
Michel e.a. opsteller bij deze Rechtbank,
lang. griffier (cfr. art. 129 GW.).